

Šumski susret

Jednog me dana probudila prekrasna, sjajna zraka sunca. Pomislila sam kako je lijep dan. Odlučila sam krenuti u šetnju šumom. Prateću su mi činili leptiri, dok je prekrasan zvuk vjetra u krošnjama stvarao melodiju zajedno s cvrkutom ptica.

Krenula sam malo dublje u šumu i tamo sam zastala ispred jednog izbrazdanog, visokog stabla. Pomislila sam kako je stablo zasigurno utočište nekoj životinji pa sam zavirila u rupu koja je bila u deblu. Iz najmračnijeg dijela, svijetlio je smaragdni sjaj štapića. Pomislila sam kako si umišljam i da želim što prije otići iz te šume, ali taj štapić je doletio do mene.

„Ne boj se! Ja sam čarobni štapić koji ispunjava želje. Ti si me pronašla i sad sam tvoj. Imaš pravo tražiti bilo koju želju od mene, al' znaš kako te priče uobičajeno idu. Smiješ zaželjeti sve osim da vratim nekog iz mrtvih i imaš pravo na tri želje“, reče štapić.

„Da, da, štapić koji govori i još ispunjava želje. Kada je stvarno tako napravi da se ispred mene stvori lubenica“.

Tako je i bilo. Lubenica se stvorila ispred mene, a ja sam viknula od užasa.

„Pa ti govoriš istinu“, viknula sam.

„Rekao sam ti“, nasmiješio se štapić.

Razmišljala sam i razmišljala što bih mogla poželjeti. Dugo sam razmišljala, ali mi ništa nije padalo na pamet. Već je i mrak došao, a ja sam zaboravila put do kuće. Rekla sam štapiću da želim da me odvede kući. On se zavrtio, pustio smaragdni sjaj i samo sam se stvorila na pragu svoje kuće.

„Znaš, već si potrošila svoje dvije želje. Moraš dobro razmisliti koja će ti biti treća.“

„Idem sada spavati. Sutra ću razmisliti, ipak je jutro pametnije od večeri.“

Prije spavanja sam opet razmišljala i razmišljala.

„Obitelj koju volim - imam. Prijatelje – imam. Krov nad glavom - imam. Dovoljno novaca da živim – imam. Krevet na kojem spavam – imam. Hoću auto. Ne, to već imam.“

Hoću odjeću. Hmm... i to već imam. Možda dečka... Ne, ne, bolje ne, osjećala bih da nije ispravno. Pa čini mi se da mi ništa ne fali.“

Štapić mi je došao i počeo šaptati:

„Možda želiš biti kraljica?“

„Ne, hvala! Jedva vladam sobom, a kamoli drugima.“

„Možda želiš biti bogata?“

„Ne, hvala! Novac ne čini sreću.“

„Možda želiš... ne znam više ništa. To su jedine stvari koje su me drugi ljudi tražili.“

„Zar te nitko nije tražio da bude sretan?“

„Nije. Svi su mislili da su za sreću potrebni moć i novac. A zašto me onda ti ne pitaš za sreću“, upita me zbunjeno.

„Vjerujem da smo na ovaj svijet došli da iskusimo različite emocije. Bilo bi čudno da sam cijelo vrijeme sretna.“

„Znaš, još nisam sreo osobu poput tebe“, reče štapić, „nekima ni tri želje nisu dovoljne. A vidiš, ja imam samo jednu želju, da sam čovjek i da mogu iskusiti sve te emocije koje vi imate, da nisam rob tuđih želja ovako kao čarobni štapić, ali mi tu želju nitko ne može ispuniti.“

Nisam trebala ni razmišljati. Odmah sam znala što želim.

„Želim da ti, čarobni štapiću, postaneš čovjek!“

Štapić se počeo vrtjeti i oko njega se je stvorio gusti zeleni dim. Kada je vjetar otpuhao taj dim, ugledala sam čovjeka. Imao je prekrasne smeđe svjetlucave oči, bio je veći od mene, ruke su mu bile snažne, a ramena široka. Usnice su mu se izvile u širok osmijeh. Zatim je rekao:

„Sada vidim kako je biti čovjek. Sada razumijem njihovu pohlepu. Dok su god ljudi živi, uvijek će željeti nešto. Iako sam rekao da imam samo jednu želju, pohlepa se u meni sada rodila. Samo biti čovjek mi nije dovoljno. Želim biti voljen“, reče i dodirne mi obraze rukama.

„Želim provesti svoj život s tobom.“

Ima li smisla dalje pisati? Svi znate kako je priča završila. A ja, ja sam potajno isto imala jednu želju... I ja sam htjela biti voljena. Vidite da mi se želja ostvarila i bez čarobnog štapića... Iako se sam štapić pretvorio u moju želju... Malo je zapetljano.